

עמדה

381

כתב עת ליצירה עברית צעירה כשפה זרה

איילון 7

תסו"ז ה'תש"ף, יולי 2020



שלום לכותבים ולקוראים,

אלירן ואני עורכים כתבי עת רבים. מעולם לא התרגשנו כפי שאנחנו מתרגשים הפעם בהוצאה לאור של "צמדים צעיר", כתב עת שמציג את תרומת הלומדים, שהעברית איננה שפתם, לשפה העברית.

אנחנו מתכבדים להציג בגיליון הראשון יצירות מגוונות של לומדי עברית בחו"ל.

היצירות נכתבו על ידי לומדים צעירים, בגילאי 8-14, בנושאים שונים.

המשותף לכל הכותבים – אהבתם לשפה העברית. שפה ישנה וחדשה היא העברית של ימינו. צעירה מצד אחד ומצד שני נושאת עימה, מהעבר המשותף לכל העם היהודי.

מרגש לראות אותה, צעירה ותוססת, חיה ונושמת, כשהיא מובעת בכתבי היוצרים הצעירים.

תודה לכם, הקוראים.

תודה מיוחדת לכם, הכותבים, על לקיחת חלק בחיותה של השפה הנהדרת הזאת ובקשר ההדוק שלה לעברנו המפואר.

אנחנו, מאחלים לכולכם שתהנו מכתב העת הייחודי, "צמדים צעיר" שערכנו לכבודכם ולכבוד שפתנו המשותפת.

קריאה מהנה,

עדנה אפק ואלירן דיין

"צמדים צעיר" הוא כתב עת מקורן.

כתב העת לא עוסק בניקוד או בהגהה...

ניקוד והגהה היצירות והבעלות על זכויות היוצרים – כל אלה באחריות היוצרים הצעירים והוריהם.

הוריהם של היוצרים נתנו את אישורם לפרסום היצירות בכתב העת.

העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות,

לרבות לא לתגמולים כלשהם; ולא יהיו ליוצר או למי מטעמו השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בכתב העת.

חלומות

גבריאלה סקוט

United States

הם שונים

לא תמיד ניכר.

הם שמחים, עצובים

הם מרגשים וייחודיים

הם סיפור

מנסים להיות נחושים

להיות שונים

היא הדרך בה הם מתגללים

אגב, לא צריך לספר אותם

כי זה אנחנו שצריכים לפרש את האמת שלנו כדי לראות אותם.

*

יעל מלצר

United States

עברית היא לא שפה ראשונה שלי,

אבל היא האהבה שלי

עברית היא לא השפה ראשונה שלי,

אז אני התחלתי עם אלף בית.

עברית היא לא שפה ראשונה שלי,

אז אני ממשיכה עם אולפן אור.

עברית היא לא שפה ראשונה שלי,

אז אני בצופים לשפר ידע.

עברית היא לא שפה ראשונה שלי,

אבל עברית היא תמיד הראשונה בלב שלי.

בית שלי

חנה וולף

United States



הבית שלי זה לא איפה שאני גרה
זה איפה שהאנשים שלי
המיוחדים גרים

ישראל זה מקום טוב מאוד
אני ממש רוצה לשמוע את קול האנשים
לכן אני מדברת עברית- שלום

לבית שלי יש מקום בלב שלי
ישראל זה הבית שלי



אלה נידלמן

United States

יש לי ציור צבעוני ומצחיק.
בתמונה יש דשא ירוק, שמיים כחולים, עננים לבנים וגשם.
אבל... הגשם הוא לא גשם אלא פיצה.
זה כיף! אבל הפיצה עושה "פלפ" על הראש שלי.

הילדים רצים בחוץ וההורים לא אוהבים את זה כי הבגדים של הילדים מתלכלכים.

לפעמים הגשם הוא לא פיצה ולא גשם. לפעמים הגשם גלידה...

אם הגשם גלידה, כל ילד וכל ילדה, שמחים וצוחקים, אפילו ההורים.

קפה בעברית

סיגל מלכה

United States

טסתי לקולומביה בפברואר 2020 לטיול שירות עם ההורים שלי. היינו שם עם פליטים ונצואלים. בעיקר ילדים. הם עוברים טראומה קשה וקונפליקט משפחתי. אין להם גם הרבה אוכל או ציוד רפואי. כשהיינו שם, נתנו למשפחות אוכל. אנחנו גם רקדנו, שרנו, ושיחקנו עם הילדים.

הילדים תמיד חיבקו אותנו ושיחקו איתנו במרכז החינוך שהארזון שיתנו היינו, ישראייד, בנה. מאוד הרגשתי והתרשמתי מהטיול הזה והיתה לי הזדמנות ללמוד מקרוב על המשבר ההומניטרי הגדול ביותר בעולם כיום.

אני אוהבת

יונה ריטר

United States

אני אוהבת רקפות. הפרחים שפורחים הם גם יפים מאוד. הם סגולים וורודים הם פורחים ליד הסלע מתוך האדמה.

שם הכי נחמד מכל הכיתות
אני אוהבת רקפות!



עברה כבר שנה מאז הטבח. ממלכת כנפי המאפים נראתה כמו חדשה. חוץ מזה שמונקייק לא יכלה להשתתף בניסויו היהלומים. "אבל אימא, למה אני לא יכולה להגיע לניסויו היהלומים עם סמור, פראנצ' טוסט, ווופל?!!" צעקתי בכוח. אימא שלי, אכישה היא מלכת כנפי המאפים. צבעה כתום כעץ שיטה, קרניה צהובות, ארבע כנפיה נראות כמו כנפיים של סוג של חרק, בצבע דומה לפרוסות כתומות של גבינת צ'דר. היא לא אהבה לסכן אותי כי אין לה עוד יורשות לכס.

"לא" היא התחילה, "לא, אני לא יכולה שהיורשת הראשונה שלי תעזוב את הטירה." ראשונה? מה זה אמור להביע? "רי...ראשו...ראשונה?" גמגמתי. אימא לא הסתכלה, "אכישה?" צעקתי היא מייד הסתכלה עליי, "מה לא מדברים ככה לאימא של...!" "איי!!!!!!!" "מה לכל הירחים!?!?!?" היא שאגה. תקעתי חנית שמצאתי בחדר לזנבה. "לא, אני לא אתן לך לשלוט בי!" היא נידנדה את זנבה בזעם. אולי אני יכולה להציל אותה, את אחותי, היא אחזה בי בגרון "לא תתחמקי ממני! אכישה זעפה." "אני לא מוותרת!" מונקייק שאגה "אני אבעיר את הירחים, ואפיל אותם על ראשך!" היא קיללה. פתאום כולם בטירה בהו בנו. החדר נעשה שקט. מונקייק נעצה את שיניה בצווארה של המלכה. הזרמתי ארס לגופה. "מונקייק!!!!!!!" היא שאגה בחוזקה. שלוש שניות אחרי, גופה קרס לרצפה.

לא הפסקתי לרוץ. בטפריי זרם כאב עז. מלפני, היה גן "הכנף הקטנה", ומאחורי, עשרות שומרים כועסים. רצתי עם הכוח שנשאר לי, נכנסתי כרוח סערה. הסוואתי את עצמי בקיר. "לא רואה אותה גנרל" הקול העמוק שאג. מיד כל הדרקונים הצעירים נבהלו והתקבצו יחד. "אבל אני ראיתי אותו אני!" הקול המצפצף מגמגם. "כן, למה ציפינו ממך!" הקול שכנראה היה הגנרל, לחש, מיד הבנים פרצו בצחוק. הם גררו את הגנרל החוצה. נאנחתי. אחד הדרקונים הקטנים הסתכל. "היי חברי דה מונקייק!" הדרקון התפרץ. העיניים הקטנות עברו מימינו אלי. "אווווו, אימא אמרה שהיא הרגה את המלכה!" ניסה אחר "אווווווווווווווו היא ילדה רעה!" כולם אמרו. "לא לא לא, אני בת חמש עשרה!" גמגמתי. שמעתי קול מוכר. סמור! אולי הוא יכול לעזור לי! מיד יצאתי מי "גן הכנף הקטנה" ישר למדגרה ומולי עמדו חבריי אם פוסטר מבוקש עם הפנים... שלי.

הסיפור של הטרמפולינה בזמן קורונה

היילי רייס

United States



אני כמו רשת קופצת ואנשים אוהבים לעשות עלי סלטות וזה כיף. אפשר לעשות עלי משהו כזה: לשבת ואחרי זה לקפוץ על הברכיים ואחרי זה לקפוץ למעלה. זה מאוד כיף לשחק עלי ואני מוציאה המון אנרגיה למי שמשחק עלי. אני מאוד שמחה שקופצים עלי כי זה כיף! לכל מי שקופץ עלי אני אומרת: "תודה שאתם קופצים עלי, תחזרו שוב בקרוב!"

היילי, שכל הזמן קופצת עלי סיפרה לי סוד, היא אמרה:

"הקורונה לימדה אותי שאפשר לעשות דברים חדשים שלא תמיד היה לי זמן לעשות לפני - לעשות יותר דברים עם המשפחה, להתחיל לכתוב סיפורים ולשחק עם האח או האחות. עכשיו יש לי יותר זמן להיות עם אח שלי וזה כיף."

*

שמואל שטורמן

United States



במקום של שמואל, יש חלומות בחיים. כולם שמחים, ואין לא טוב. אבל יום אחד, משהו "Boom!".

אחרי זה, דברים רעים התחילו לקרות. אנשים עצובים. חתולים הם עכשיו נמרים. כל הדברים לא טובים.

יום אחד. יום שני. שום דבר לא קרה. כולם עצובים. אבל, אחרי ימים, ישנם אנשים שמחים. הם עושים דברים מצחיקים. כולם שוב שמחים, והכל שוב טוב.

חיים בזמן הקורונה - איך להשאר שפוי?

ריאן ר

United States

בסן דיאגו מבקשים מהאנשים להשאר בבית ולא ללכת לכל מקום. אנשים לא יכולים ללכת לסופרמרקט, למכון כשר, לחברים, לעבודה ולבית הספר. בסן דיאגו חשוב מאוד לדעת איך להשאר שפוי.

אחת הדרכים להשאר שפוי היא להיות עסוק. אפשר לשחק במשחקים עם המשפחה או החברים וככה לא נחשב על הקורונה. בסן דיאגו יש הרים ואפשר לצאת לטיול עם המשפחה בהרים. אם מסתכלים למטה אפשר לראות נופים ממש יפים. כשמטילים בטבע אפשר לנשם אויר נקי ואי אפשר להדבק בקורונה.

דבר נוסף שחשוב לעשות בזמן הקורונה זה להשאר חברותי ודרך אחת להשאר חברותי היא ל"הפגש" עם חברים בזום או לדבר בטלפון.

גם השינה מאד חשובה בזמן הקורונה. אם לא ישנים מספיק שעות בלילה אי אפשר להתרכז בזמן השעורים של בית הספר.



אני יודע שלא כל תלמידים אוהבים ללמד אבל עכשו בזמן הקורונה זה דוקא מאד כיף ללמד. כי אפשר לפגש את החברים והמורים בזום וזה מאד נחמד. הדבר האחרון שעוזר להשאר שפוי בזמן הקורונה זה לעשות התעמלות כי אם אתה מתאמן אתה נשאר חזק ושמח. אתה יכול לרכב על אופניים, לרוץ או לשחק בכדור.

הכי חשוב זה שנהיה בריאים.

זה היה בוקר יפה על הים.
 הגלים הביאו הרבה צדפים יפים אל החוף.
 יש צדף אחד שקוראים לו אימא, ואימא ממש שמחה כי היא הייתה על החוף.
 אבל אימא הצדף הייתה שבורה.

כל יום הילדים לקחו צדפים מכל צבע וכל גודל אבל אף ילד לא רצה את אימא.
 אימא בוכה ובוכה, ואז היא רואה עוד צדפה שבורה.
 "שלום", הצדפה אומרת.
 "שלום", אימא עונה.

"אני חנה. אני חושבת שאת בוכה." אמרה חנה.
 "כן", אימא אומרת. "כי אין ילד שאוהב אותי."
 "הם לא אוהבים אותך כי את לא קוראת להם."
 אימא לא מבינה מה חנה אומרת. היא שואלת, "מה?"
 חנה מחייכת ואומרת: "אם את מחייכת לילדים הם מחייכים לך."
 אימא מחייכת לילדים ועד מעט היגיע ילד. הילד קטן הוא עם אימא שלו.
 "קוראים לי חילטון." הילד אומר.

חילטון ראה את הצדף כי הצדפה חייכה.
 חילטון אמר: "אימא, זה צדף ממש יפה."
 והוא לקח את הצדף.

אימא הצדף ממש שמחה וגם חילטון ממש שמח בים.



מרים מותמד United States

חיות.

עצים.

החיים.

הכל הזה בטבע.

בטבע יש ירוק,

בטבע יש חום.

בטבע יש הכל.

ציפורים ודגים.

אריות ודולפינים.

אין רעש של מכוניות.

החיות מדברות,

אבל יש הרבה שקט.

בטבע אני שמחה.

בטבע אני לא כועסת ואני לא עצובה.

אני אוהבת טבע מאוד,

כמו המשפחה שלי והחברים שלי.

הטבע הוא הבית שלי.





בקרים גשומים

סיירה הרטוויג

United States

בבקרים גשומים,
זה כמו שכל העולם ישן.
כשטיפות הגשם על העלים,
כמו כוכבים קטנים על העצים,
כשכל החיות בביתם שלכם,
ישנים וחושבים על מה שהם עושים היום.
מתי שאף אחד לא רואה את השמש,
רק שמיים עם עננים אפורים ושלום
בבקרים גשומים,
זה כמו שכל העולם ישן.



ג'והי בנטוול

United States

אנחנו גרים בבית ועובדים בבית ומשחקים בבית. זה לא קל.
אני צריכה לעבוד על העבודה של הרבה כיתות.
אני רוצה לרוץ בחוץ אבל אני לא יכולה. בבית אני משחקת במחשב שלי
מסתכלת בטלוויזיה שלי.
אני גם משחקת עם האח שלי lego.
לדבר עם החברים זה מאוד מאוד חשוב כי אנחנו לא לבד.



קורנטין... אני לא עושה הרבה. בבוקר קמתי בשעה 7. אני הולכת לחדר של ההורים שלי לשחק במחשב שלי. אחרי אני הולכת לחדר שלי. אם אני בחדר, אני הולכת למיטה שלי. אני יושבת על המיטה. אני עובדת על העבודה שלי מבית הספר.

בשעה 9 אני לובשת חולצה ומכנסיים חדשים. אני מצחצחת את השיניים שלי. אחרי זה אני הולכת למטבח של המשפחה שלי. לפעמים אני אוכלת לחם ולפעמים אני אוכלת חלה ולפעמים אני אוכלת עוד אוכל.

אחרי שאני אוכלת אני הולכת לחדר שלי ואני עובדת עוד על העבודה שלי, אבל אני לא על המיטה שלי. אני בשולחן שלי.

בשעה 10:30 אני הולכת גם למטבח שלי ואני שותה שייק. לפעמים בשייק שלי יש עגבניות לפעמים יש תותים. אחרי שאני שותה את השייק שלי אני הולכת לחדר שלי ואני עובדת על עוד עבודה. לפעמים אני מסיימת את העבודה עכשיו ולפעמים רק בשעה 12.

אחרי שסיימתי את העבודה שלי אני אוכלת את ארוחת הצהריים. לפעמים אני אוכלת סנדוויץ, לפעמים אני אוכלת ביצים.

אחרי שאני אוכלת אני הולכת בחוץ ואני משחקת עם האח שלי. לפעמים יש לי שחרות ב 2:00 אבל לא כל יום. לפעמים אני מדברת עם החברים שלי, לפעמים אני לא. בשעה שלוש או ארבע כל המשפחה שלי הולכים לפארק.

אנחנו הולכים לפארק ליד הבית שלי. אם אנחנו בבית אנחנו במטבח ואנחנו אוכלים ארוחת ערב.



השתקפות על הטיולים שלי בישראל

גברי קורצר־אלנבוגן

United States

למדתי במילטון תשע שנים, ובמשך הזמן שלי בבית ספר, המורים שלי עזרו לי לפתח קשר עמוק עם מדינת ישראל. כל שנה המורים לוקחים הרבה זמן כדי ללמד אותנו על ישראל, על תרבותה, אזרחיה, ההיסטוריה שלה, השפה שלה, העם היהודי, כל זאת כדי לטפח בכל תלמיד את הקשר שיש להם עם המדינה המיוחדת שהיא ישראל. השנה, ראיתי בעצמי את פירות המאמצים של המורים שלנו מכל השנים, שהייתה לי ההזדמנות לטייל בישראל עם הכיתה שלי. ראיתי והבנתי את מה באמת שהמורים עשו מיד כשנחתנו בישראל.

אחרי שהתרגלנו למקלחות ישראליות, ישראל מיד הרגישה כמו בית. טיילנו בכל המדינה וראינו בעינינו כל מה שמורים ספרו לנו. ביקרנו באתרים היסטוריים ומקראיים, וגם אתרים תרבותיים שהראו לנו היופי, הגיוון, והמיוחדות של המדינה שלמדנו עליה כל השנים.

השנה, ביום השואה, חשבתי הרבה על הביקור שלי עם בני כתתי ביד ושם, המוזיאון הרשמי לשואה בישראל. ביד ושם, התחלנו את הסיור שלנו בגלריה המרכזית, במבנה משולש וארוך. בצד אחד, בכניסה, ראינו סרט במסך גדול תלוי מהתקרה, שהראה לנו איך היו החיים היהודיים באירופה לפני השואה. בגלל הצורה שבה הבניין נבנה, כשמתקדמים במוזיאון, מתרחקים מהמסך הגדול הזה, וקשה יותר ויותר לראות אותו. זה בכוונה כדי להראות איך בשואה החיים הרגילים שהיו ליהודים באירופה השתנו בצורה דרמטית.

בנוסף לזה, המדריכה שלנו, עדינה, הסבירה שהיה חשוב לראשי המוזיאון להדגיש שהיו חיים שונים ליהודים במקומות שונים באירופה לפני השואה, כי הרבה אנשים רק רואים את היהודים באירופה כתרבות אחת עם היסטוריה שרק התחילה אחרי השואה, וזה לא נכון.

בשאר המוזיאון היו גלריות שהתמקדו בתקופות שונות. משהו שעניין אותי בסיור שלנו היה שאי אפשר ללכת ישר מצד אחד של המוזיאון לצד השני, היינו צריכים לעבור בכל הגלריות כדי להגיע לסוף. זה גם כדי להראות שלא היתה דרך לברוח בשואה.

הדבר שהכי אהבתי ביד בשם היה המשמעותיות של כל אבן ועץ. לכל חלק של המוזיאון היה סיפור, וזה, לפחות עבורי, הפך את החוויה שלי במוזיאון ליותר מעניינת, מרגשת, וחשובה.

התחנה האחרונה בסיור שלנו ביד ושם, היה ביקור בגלריית הילדים. מחוץ לגלריה היו עמודי אבן שבורים בגבהים שונים. העמודים ייצגו את העתיד שנשבר ונלקח מחיי כל הילדים שמתו בשואה, ומחיי ילדים מכל מיני מקומות וגילים. בתוך הגלריה, הכל היה מוחשך חוץ מנרות שהאירו את הדרך, ושהיו קבועים בקירות. לעומת גלריה רגילה, לא היו שלטים בקיר, או סרט מידע, הגלריה היתה מקום לזכור ולחשוב. שמענו בהליכה בגלריה, את השמות, המקומות, והגילים של הילדים שמתו בשואה, ונסינו לזכור שם אחד ששמענו. לצערי, עכשיו אני לא זוכרת את השם שניסיתי לזכור, אבל מה שאני כן זוכרת, זה שהילד שניסיתי לזכור את שמו היה בן שלוש עשרה, כמעט בן גילי. לחשוב שילידים, יותר ממיליון ילדים כמוני, ואפילו צעירים יותר, מתו ולא ראו עתידם, והכל בידי איש וממשלה אכזריים ומרושעים, זה ממש עצוב.

מהרבה סיבות, הסיור שלנו במוזיאון הזה היה שונה מהסיור במוזיאון השואה בווינינגטון, אבל משהו אחד שעמד מעל הכל בשבילי, היה הסיום של הסיור שלנו בבניין המרכזי ביד ושם, כשיצאנו החוצה למצפה המשקיף על ירושלים. הנוף היפה של העצים למטה, והעיר העתיקה ישר לפנינו, הביא איתו שקט חזק של יראת כבוד ונחמה. המדריכה שלנו סיפרה לנו שהיתה כוונה בסיום הסיור עם הנוף הזה כדי להדגיש שאחרי הזמנים הקשים ההם, איחד את העם היהודי ליצר משהו כל כך מיוחד. בסוף המבנה הארוך ופשוט של המוזיאון, ירושלים היתה האור בסוף המנהרה. ניצולים שהגיעו לישראל אחרי השואה, גם הם אולי הרגישו את האור והביטחון שהם ישראל ושגם הם חוו את ההרגשה הזאת שהייתה לי, הרגשה של שייכות למקום שביקרתי בו רק פעמיים בחיי. אני מקווה שההרגשה הזאת תשאיר לנצח.





הכלב שלי

דניאל פוקורני

United States

היה כלב לבן גדול שרץ בהרים.
הוא היה רזה מאוד וחסר עין.
אנשים ראו אותו מתרוצץ אבל איש לא הצליח לתפוס אותו כי הוא פחד מאנשים.
יום אחד שכנה רחוקה שלנו מצאה אותו מסתובב ביער לגמרי לבד.
היא הצליחה איכשהו לתפוס אותו והביאה אותו לביתה.
היא ניסתה לחפש את בעליו במשך חודש שלם אך איש לא בא לדרוש אותו.
היא לא יכלה לטפל בו אז היא פרסמה את זה בדף האינטרנט של השכונה.
יום אחד באה משפחה לנסות לאמץ את הכלב.
המשפחה הזו התאהבה בכלב ונתנה לו בית לנצח.
המשפחה הזו היא אנחנו!

החתולה שלי (קוקי)

רחל רובינס

United States



יש לי חתולה מתוקה שכל בוקר היא רעבה
היא אמרה לי "מיאו מיאו"
אז אמרתי "מספיק"
"הזמן בשעון הוא ארבע!"
או, בעיני החתולה:
אני רציתי לאכול אז אני צעקתי עם הקול
הילדה מתעוררת לאט ושמה אוכל בצלחת
וכך אני אוכלת תרנגול!

כמה קשה להיות ילדה!

מולי קרצר־אלנבוגן

United States

יש לי חופש, אבל אין לי שליטה
יש לי בחירות, אבל אין לי כוח לבחור
אני יודעת שיש למבוגרים בעיות, אבל כמה קשה להיות ילדה!

אני צריכה להקשיב, אבל לא שומעים אותי.
אני צריכה לעשות מה שהם רוצים שאעשה,
להתנהג כמו שהם רוצים שאתנהג,
להגיד מה שהם רוצים שאגיד.

אני יודעת שיש לי מזל רב, אבל כמה קשה להיות ילדה!

ההורים שלי מדריכים אותי טוב,
מלמדים אותי טוב,
נותנים לי ערכים טובים. אבל עדיין,
איזה קשה להיות ילדה!
אני בצרות אם אני אומרת מה שאני חושבת, עושה מה שאני רוצה.
אם אני לא מסכימה עם ההורים שלי "אין לי כבוד".
אני יודעת שההורים שלי יודעים הכי טוב, אבל
כמה קשה להיות ילדה!

יש לי כל כך הרבה חופש, אבל באותו זמן כל כך מעט.
זה מרגיש כל כך קשה לדעת שכל עולמי מונח
בידיים של ההורים שלי.
יש לי הרבה מזל.

יש לי הורים נעימים, אוהבים ואיכפתיים והם מאוד טובים אליי.
הם מכבדים אותי, מבינים אותי, ועוזרים לי.
אבל אני לא יכולה להוציא מחשבה אחת ממוחי.
כמה קשה להיות ילדה!



רובוט בית משרתיים

בנימין מניפז

United States

אנחנו עדיין רחוקים מפיתוח של רובוטים אנושיים שפועלים באוטומציה מלאה אבל אנחנו בדרך לשם. רובוטי בית משרתיים בנויים להעיל בעזרה בבית: כביסות, לאיסוף פריטים מהרצפה והשולחנות ולהחזיר אותם למקום הנכון שלהם, ולהעביר כיסאות ורהיטים קלים אחרים. מודולרי שמצורף לחלק מסוג רובוטים אלו מאפשר להם גם כן לשאוב אבק או לטאטות ריצפות. כל פקודות ופעילויות אלו מאופשרים על ידי "איי-איי" או אינטליגנציה מלאכותית.

לפי "נני-בטלר" באינטרנט, רובוטי בית גם כן מנהלים סידורים בבית. הם גם מסוגלים לשלם חשבונות, לקבוע תור לרופא, ולארגן פעילויות משפחתיות.

מולי רובוטיקה, למשל, יצרה רובוט "שף", שיכול לבשל בביתו בבקשה של בני אדם. זה כאילו שיש לך שף חי בביתך! המטבח צריך להיות ערוך עם ידיים רובוטיות, תנור ויחידת נגיעה.

במשך שנים רבות, בני אדם ניסו ליצור רובוטים שיעזרו לנו לנהל את חיינו יותר טוב. רובוטי בית המשרתיים האלו הם הזדמנות פז שאנו בתור בני אדם מוכרחים לקחת וליצור בעתיד.

עם רובוטי בית, העתיד הוא עכשיו.



אני רוצה לספר לכם על היחס שלי לספרים. לקרוא ספר זה חוויה בעצמה, וחוויה חדשה כל פעם. בספרים יש תרבות עולמית, ובתוך כל ספר, עולם ומלואו. לצערי, בעולמנו היום, מאז המצאת האינטרנט, ספרים לא תמיד יוצאים לאור.

שמתי לב שמאז ש"טלפונים חכמים" יצאו לשוק, אנשים מקבלים אינפורמציה שהם מחפשים ישר דרך הטלפון. כתוצאה מכך, אנו מבליים הרבה פחות זמן בקריאת ספרים.

זה המסר של הספר "מילים על אש", שנכתב על ידי ג'ניפר נילסון - ספר שאני אוהבת מאוד. מילים על אש מתרחש בליטואניה, ועל ילדה בשם אודרה. בתקופה זו חיילי הקוד'ק מרוסיה כבשו את ליטואניה ואסרו כל גישה לקריאת כל הספרים הליטואנים. במילים על אש, אודרה לומדת על הכח של מילים וספרים. היא לומדת שספרים מעוררים רגשות חזקים, שאפילו יותר חזקות ממילים. חשוב שכולנו נדע ינבין זאת. היחס שלי עם הספר הזה הוא חזק, כי מילים על אש מספר על כוח הספרים ביחס ישיר למקרים היסטוריים פחות ידועים.

עוד ספר שמעצים נשים הוא הספר "מה היא היתה עושה?" שנכתב על ידי קיי וודווארד. ספר זה מספר על נשים ששינו את העולם. אני אוהבת את הספר הזה כי הוא מלמד אותנו שאם באמת רוצים שגשוג, אין זו אגדה. וזה המשל שמה היא היתה עושה מלמד את קוראיו.

הספר האחרון והכי אהוב עלי שעליו אני רוצה לספר לכם הוא "בית הספר לטוב ורע", שכתב סומן צ'נני. ספר זה מדבר על שתי ילדות, אגטה וסופי, שנבחרו ללמוד בשני בתי ספר. אחד בשם "בית הספר לטוב" והשני "בית הספר לרע". אני הכי מחבבת את הספר הזה, מפני שהוא מכיל כמה סוגות והרפתקאות, כולל סוגת המסתורי והפנטזיה.

לסיכום, ספרים בשבילי מציגים אהבה, כי ספרים הם כל עולמי. בכל פעם שאני קוראת ספר, אני מרגישה ילדה שונה, וחיי משתנים בהתאם. ספרים בשבילי הם פריצה מעולמנו וכתוצאה, אני מרגישה חופשית. ללא ספרים, עולמינו ריק ושיטחי.





אבי ניוגן United States

אני רואה עץ.
אני מסתכלת מהחלון
ואני רואה עץ.
כל השנה העץ חום.
רק חום.
אין לו עלים ירוקים,
אין לו פרחים יפים.
רק חום.
והיום אני מסתכלת מהחלון,
והעץ מלא פרחים!
איזה יופי! העץ יפה.
והפרחים יפים!
עכשיו העץ שמח.

צהוב המנהיג

אריה פיינס
United States

היה היה פרח בשם צהוב. צהוב היה עצוב כי הוא לא היה בחוץ, וכל שאר הפרחים היו בחוץ. יום אחד, צהוב ראה חלון פתוח. הוא הלך אליו, ויצא החוצה. צהוב שמח, כי פגש את החברים שלו. לאחר תקופה, פרח אחר, בשם אדום, גם היה עצוב בגלל שהיה בפנים. צהוב מאוד כעס שגם אדום בפנים, ורצה להיות מנהיג. הוא אמר לפרחים: "בואו להציל את אדום, שנמצא בבית!" הוא הוביל את הפרחים, ועזר לפרח העצוב. צהוב וכל הפרחים ניסו לפתוח את החלון. החלון נפתח, אדום יצא ושמח. אדום אמר לצהוב: "אתה פרח טוב."

הנה איך זה הולך בין שתי בנות. אחת בשם סנדי והשניה רחל. הם דיברו על איך לעשות שלום שם בבית הספר שלהן.

סנדי העלתה רעיון לעשות הסכם שלום. למחרת סנדי ורחל דיברו עם המנהלת על זה. המנהלת חשבה שזה רעיון מצוין. סנדי ורחל מאוד התרגשו. בעוד יומיים לבית הספר שלהן יהיה שלום עם בית ספר אחר בעיר.

כל היוםיים עברו בטשטוש. סנדי ורחל שמו שמלות יפות והתכוננו להתחיל לנאום. סנדי אמרה "ברוכים הבאים לכולם. בתי הספר שלנו נרגשים מאוד!". רחל אמרה "אני מתרגשת לקראת השלום! היום אנחנו בשלום. בואו נשיר לשלום! תודה." כולם שרו.

לאחר מכן הם אכלו את הכיבוד. סנדי ורחל אכלו כאשר הם שמעו שני בנים מציקים לילד בגלל הגיל שלו.

הן ניגשו ואמרו מילה אחת "אסור!" הבנים הפסיקו להיות רעים.

"מה את רוצה" אחד הילדים שאל. סנדי אמרה " בבקשה תפסיקו להיות רעים לילד הזה." "לא נפסיק!"

"אז אנחנו נספר למנהלת" סנדי ורחל אמרו בו זמנית. "לא, לא!"

סנדי ורחל הלכו עם הילד הקטן. סנדי אמרה "מה השם שלך?"

"איתמר" אמר איתמר. רחל אמרה "אני וסנדי יכולות לעזור לך."

"תודה" אמר איתמר והלך. רחל אמרה "אנחנו נרגשות להיות חברות שלך." סנדי הוסיפה "כן".

למחרת, איתמר, סנדי ורחל דיברו ודיברו שעות. לבסוף איתמר ביקש מהן להיות חברים. הן הסכימו. ומאז שלושתם חברים הכי טובים.

זה הסוף.

מודה אני

סופיה גורנצוב

United States



אני אומרת "מודה אני".
אני אומרת תודה לאלוהים כל בוקר.
אני אומרת תודה שקמתי בבוקר.
אני יכולה לשחק עם בני דודים שלי,
אני יכולה לרקוד.
אני יכולה לעשות הכלמכי קמתי בבוקר.
אני אומרת "מודה אני".
תודה שקמתי בבוקר.
תודה!
מודה אני.

כל מיני פירות

זיסע רות'סטין

United States



יש פירות עם גרעינים קטנים
יש פירות עם גלעין אחד גדול.
יש פירות עם קליפה שאפשר לאכול
יש פירות עם קליפה שאי אפשר לאכול.
יש פירות עם פסולת
יש פירות בלי פסולת.
הפסולת עוזרת לאדמה.
איזה יופי שיש לנו פירות טובים
פירות מתוקים
פירות בכל מיני צבעים.

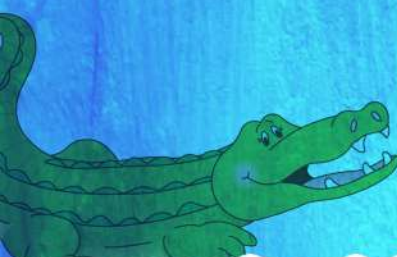
יום אחד

אריה פיינס

United States



יש מצב חירום לא טוב, בית הספר נסגר ויש לימודים מהבית. זאת הפעם הראשונה שאני לומד מהבית. אני מרגיש קצת טוב וקצת לא טוב. אז אתחיל מהטוב: בהתחלה היה קל, כי היו מעט משימות. בשבוע שלאחר מכן זה היה קצת קשה, אבל עדיין קל. בשבוע הנוכחי זה עדיין טוב כי יש 22 משימות. נשאר עוד כמעט חודש ואז אנחנו נצא לחופש הגדול. הקיץ מתקרב ויש עדיין נגיף קורונה. עכשיו קיץ וירוס הקורונה נגמר. יש! חזרנו לחיינו הקודמים!



התנינה שכתבה

אליסה סולנית

United States

היה הייתה תנינה שרצתה לכתוב ספר, אבל תנינים לא יכולים לכתוב. כל יום, התנינה קמה מהמיטה, צחצחה שיניים, אכלה את ארוחת הבוקר, והלכה לשחות בנהר. יום אחד, היא ראתה דף ועפרון. התנינה חשבה לדקה, והתחילה לכתוב. כשהתנינה סיימה, היא הלכה לבית שלה עם הספר החדש שלה. ביום הבא, התנינים ראו את הספר שלה, וגם רצו לכתוב ספר. התנינה לימדה את כל התנינים לכתוב, כדי שגם הם יוכלו לכתוב סיפורים. התנינה הייתה התנינה הראשונה שכתבה סיפור. יום אחד התנינה ראתה תנין אחר שלא כתב. "למה אתה לא כותב?" שאלה התנינה. "תנינים לא יכולים לכתוב, וגם את לא יכולה לכתוב" ענה התנין. "אני יכולה לעשות מה שאני רוצה, ואני רוצה לכתוב. גם אתה יכול לכתוב!" אמרה התנינה, והוא באמת התחיל לכתוב. "אני סחפתי את כל התנינים" חשבה התנינה. אני מנהיגה!!!



ליאם קליין United States

פעם אחת היתה חבורה של כלבים. כל יום שלישי הם רדפו אחרי חתולים והפחידו אותם. אבל יום אחד, כאשר הכלב ריצ'ארד ראה את הכלבים רודפים אחרי חתול, הוא אמר: די! זה לא יפה לרדוף אחרי חתולים! אבל המנהיג של הכלבים אמר: בואו נרדוף אחרי חתול אחר! ואז ריצ'ארד אמר: "חברים, די! לא לרדוף אחרי חתולים!" הכלבים הסבירו לריצ'ארד שהם לא אוהבים חתולים, אבל ריצ'ארד אמר: "זה לא יפה, ולא צריך להפחיד את החתולים ולרדוף אחריהם. אז אולי תשלימו. אתם יכולים לעשות שלום". אז מאותו היום, כלבים וחתולים היו חברים, והם לא רבו ולא הפחידו אחד את השני. במקום שהכלבים יפחידו את החתולים, הם חיבקו אחד את השני. למה? כי היה חוק. ריצ'ארד הפך למנהיג של הכלבים וגם של החתולים. וזה הסוף.



מורה מנהיגה

רחל הוקינס
United States

לפני הרבה שנים התחלתי ללמוד יוגה. הייתי מאוד ביישנית. בהתחלה, כשנכנסתי לסטודיו, אימא הציגה לי את המורה שלי, גברת לינדה. היא הייתה מאוד נחמדה, היתה לה הרבה סבלנות, והכי חשוב, היא הייתה מורה מצויינת! המורה שלי ליוגה הייתה מנהיגה בשבילי בגלל שהיא לימדה אותי הרבה יוגה. היא גם נתנה לי השראה ללמד את הכיתה שלי יוגה כשהייתי בכיתה ב'. בעתיד אני אהיה מורה ליוגה, בזכות המורה לינדה.

מנהיג שכזה

אריאל וון
United States



מנהיג ישר, מנהיג כנה,
מנהיג שעובד קשה.
אני רוצה מנהיג כזה.
מנהיג עוזר, מנהיג סבלן,
מנהיג חכם, מנהיג רחמן.
אני רוצה מנהיג כזה!
האם תוכל להיות המנהיג הזה?



פיצה

אליסה סולנית
United States

היה הייתה תנינה בשם פיצה. כל התנינים אכלו בננות. אבל פיצה לא אהבה לאכול בננות, כל יום פיצה אכלה רק תפוזים. היה יום שהיא אכלה את כל התפוזים. ביום אחר כשפיצה הלכה לשחות בביצה היא ראתה מתכון של מאכל. היא הייתה צריכה:

1. בצק
2. גבינה
3. רוטב

היא רצתה לאכול את המאכל הזה. היא ראתה בצד האחורי של הדף שהיה כתוב: הבצק נמצא במדבר, הגבינה בטייגה, ואת הרוטב מוצאים בַּבְּצָה. "אני צריכה למצוא את הרוטב" היא אמרה. היא חשבה שהרוטב במערה הגדולה. היא שחתה, הגיעה אל המערה, ונכנסה לתוכה. בתוך המערה היה: מדבר, בַּצָּה, וטייגה. באמצע היה תנור. היא הלכה במדבר במדבר היה חם מאוד. עברה שעה והיא חיפשה את הבצק. כשהיא חיפשה את הבצק, היא ראתה את הטייגה. בטייגה היה מאוד קר. עוד שעה עברה ואז היא חיפשה את הגבינה. אבל הבַּצָּה לא היתה שם. היתה רק מערה והרוטב היה שם. היא שחתה הביתה, ואפתה את האוכל. כל התנינים אכלו את המאכל. ולמאכל הזה הם קראו...
פיצה !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

לפני המון שנים, הייתה ממלכה בשם גרפי. לממלכה היו מלך ומלכה. למלך קראו שוקי, ולמלכה קראו פופי. שניהם היו ינשופים. הם גרו בארמון ענק ויפיה.

יום אחד ינשוף רשע הגיע לארמון. הינשוף נשא מקל מוזר. כשהוא הגיע למלך ולמלכה, הוא אמר משהו מוזר, זה נשמע כמו "שְׁרִינְקְבוֹשְׁמָה".

פתאום המלך והמלכה התחילו להתכווץ. "הצילו! הצילו!" הם צעקו.

"אנחנו מתכווצים! הצילו! הצילו!". "אנחנו קטנים כמו נמלים" אמר המלך.

"וואו! תראה את הגודל של התפוח הזה!" אמרה המלכה.

"למה את שמחה? אנחנו קטנים כמו נמלים!" אמר המלך.

"בסדר, בסדר. וואו! תראה את הצימוק הזה!" אמרה המלכה. "וואו" ענה המלך.

"חה, חה, חה! אתם תהיו לכודים בארמון לנצח!" אמר הינשוף הרשע.

בדיוק אז, נכנסו השומרים של הארמון, וראו את הינשוף הרשע. הם רצו לינשוף הרשע ותפסו אותו בכנפיים. השומרים כמעט דרכו על המלך והמלכה. "היי, תיזהרו!" צעקה המלכה.

השומרים לא שמו לב למלכה אז המלכה טיפסה על השולחן וגלגלה תפוח לרצפה.

השומרים שמו לב לתפוח, הסתכלו על השולחן, וראו את המלכה. המפקד של השומרים שאל

את המלכה: "מי עשה את זה?" המלכה ענתה "הינשוף ש... היי! הוא בורח!"

השומרים עפו מהר אחריו, ותפסו אותו עם הלסו שלהם, והחזירו אותו לארמון.

המלכה אמרה לינשוף הרשע: "אם אתה תחזיר אותי ואת שוקי לגודל הרגיל שלנו,

אתה תצטרך להיכנס לכלא רק לשלושה חודשים, ולא לשלוש שנים."

"אני לעולם לא אחזיר אתכם חזרה! לעולם לא!!! חה חה חה!" אמר וצחק הינשוף הרשע.

השומרים התחילו לקחת את הינשוף הרשע לכלא, והינשוף הרשע אמר "חכו, חכו! אני אחזיר

אותכם לגודל הרגיל אם אתם תענו על החידה הזאת: כמה זוגות גרביים יש לי?" המלך ענה

"אפס! אתה ינשוף, אתה לא גורב גרביים!" "טוב, טוב, אני אחזיר אותכם לגודל הרגיל שלכם.

רְבָרְסוּ!" "יופי! חזרנו לגודל הרגיל שלנו!" אמרו המלך והמלכה.

השומרים לקחו את הינשוף הרשע לכלא לשלושה חודשים.

הינשוף הרשע למד את הלקח שלו, ולא היה יותר רשע.

הסוף.



החיים שלי בזמן המגפה

אלישבע אפלבאום

United States

שמי אלישבע ואני גרה בווינינגטון די. סי. בארצות הברית. זאת השנה השישית שאני הולכת לבית הספר מלטון. אבל השנה הזאת, בגלל נגיף הקורונה, אני רק יכולה ללמוד בבנין בית הספר רק בחצי הראשון של השנה. זה מזל שלי שאני יכולה ללמוד עם המחשב למרות שיש את נגיף הקורונה ושאני לא צריכה להפסיק ללמוד. יש הרבה מאוד ילדים בעולם עכשיו שלא יכולים ללמוד בגלל הנגיף הזה. בשבועות האחרונים אני רואה עוד דברים שאני יכולה לעשות עכשיו מחוץ לבית הספר. זה כיף לי לשחק כדורסל עם אבא או אמא שלי וזה גם כיף לדבר עם החברות שלי בטלפון.

השנה הזאת היא אולי השנה הכי קשה בחיים שלי עד כה, אבל גם יש דברים טובים עכשיו ואנחנו צריכים להסתכל על הדברים החיוביים בחיים שלנו כדי לעבור את המגפה הזאת.



מייסדים: עדנה אפק ואלירן דיין

"צמדים צעיר" הוא כתב עת מקורן.

כתב העת לא עוסק בניקוד או בהגהה..

ניקוד והגהת היצירות והבעלות על זכויות היוצרים – כל אלה באחריות היוצרים הצעירים והוריהם.

הוריהם של היוצרים נתנו את אישורם לפרסום היצירות בכתב העת.

העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות,

לרבות לא לתגמולים כלשהם; ולא יהיו ליוצר או למי מטעמו השגות או טענות באשר לפרסום או לאי־פרסום יצירתו בכתב העת.

 /tsmadim.young

www.tsmadim.co.il/tsyoung

